

Kvindelig Læseforenings Fest for Fru Thoresen.

Den Fest, som kv. Læseforening afholdt den 6. Juni paa Eremitagen for Fru Thoresen blev, til Trods for det mindre gode Vejr, saa vellykket som muligt, og Deltagerne ville længe bevare Mindet om den. Selve Stedet, det gamle Jagtslot i de store vide Omgivelser, dannede en prægtig Ramme om Fru Thoresens storlaaede og dog saa sympatetiske Personlighed, som hun sad der, prydet med Hæderstegn fra to Konger. I et af Slottets Værelser var der dækket et festligt Bord til 32; Hædersgæsten førtes til Bords af Formanden, Frk. Alberti, som bød Velkommen. Efter at Fru Emil Poulsen havde indledet Festen med Fremsigelsen af Fru Thoresens Digt, „Juni“, udbragte Frk. Alberti Fru Thoresens Skaal i hjertelige, varme Ord og bad hende sluttelig gøre Foreningen den Glæde at være dens Æresmedlem. Taler, Sange, Oplæsning og Digte fulgte nu Slag i Slag. Fru Blicher Clausens Sang, den svenske Digterinde, Frk. Kuylenstiernas Digt, Frk. Ellen Keys Hilsen og Frk. Lagerlöffs til Kv. og Samf. sendte Digt, der oplæstes af Frk. Vedel; Fru Gads Tale for Danmark og Norge, personificerede i Fru Thoresens to tilstedeværende Døtre, mange Breve og Telegrammer og Hilsener: fra Henrik Ibsen og Hustru, fra kv. Læseforening, Kristiania, fra Sekretæren ved Stockholms Läsosalong, Frk. Eva Fryxell og fra Frk. Adelaide Ehrnrooth, Nutid, Helsingfors, fra Frk. Gina Krog, fra Frk. Tschudi, fra Fødebyen Fredericia, fra Island, ja fra grønlandske Læserinder, fra Cirklen og fra mange flere, alt dette dannede Forberedelsen til det Øjeblik, da den 80aarige Forfatterinde rejste sig og med klar og kraftig Røst bragte sin Tak for den Hyldest, der blev hende vist.

Hendes Tale ved Bordet var kun improviseret, da den egentlige Tale, skreven paa Vers, efter Aftale med Komitteen, blev udsat til den senere Fest i Pavillon. — Hun tog da til Udgangspunkt for denne sit oprindelige Forhold til Kvindesagen. Hun havde et bestemt Standpunkt til dens inderste Kærne, det samme som hun endnu har, det personlige Forhold til Manden. Medens altsaa Kvindens Frigørelse, og i det hele Kvindesagens Fremme, blev tagen fra et udvortes Skøn, og den borgerlige Frihed og Lighed dannede Grundlaget for denne Menneskehedens store Sag, fandt hun efter sin Opfattelse, at Knudepunktet laa meget dybere, og den første Løsning maatte begynde indefra. Det var da, hvad hun havde virket for — uanset Kvindesagen, ene og alene med Menneskeretten for Øje. I de fleste af sine Bøger havde hun hævdet Kvindens personlige Ret overfor Mandens Magtfuldkommenhed — den Ægteskabets lovformelige Arveret, som Kvinden altid har maattet bøje sig for. Af denne Tvangslov udsprang tusindfoldig Kvindens moralske Svækkelse og den Indignation, som gav